

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 9CoPr/8/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7218203564
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Veščičíková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7218203564.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Veščičíkovej a členiek senátu JUDr. Gizely Majerčák a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobkyne H.. E. Š., nar. XX.X.XXXX, P., E. XX, zast. Palša a partneri, advokátska kancelária spol. s r.o., Prešov, Masarykova 13, IČO: XX XXX XXX, proti žalovanej Univerzitetnej nemocnici L. Pasteura Košice, Košice, Rastislavova 43, IČO: XX XXX XXX, zast. JUDr. Alenou Zadákovou, advokátkou, Advokátska kancelária, Košice, Kováčska 32, o náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, o odvolaní žalovanej proti rozsudku 42Cpr/16/2018-122 zo 14.3.2019 Okresného súdu Košice II

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. a III.

Žalobkyni p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len „súd“) rozsudkom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu mzdy vo výške 40 752 eur brutto za obdobie od 1.10.2013 do 30.9.2015 a úroky z omeškania vo výške 5,25% ročne, zo sumy 1 698 eur od 15.11.2013 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.12.2013 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.1.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.2.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.3.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.4.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.5.2014 do zaplataenia, úroky z omeškania vo výške 5,15% ročne zo sumy 1 698 eur od 15.6.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.7.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.8.2014 do zaplataenia, úroky z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1 698 eur od 15.9.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.10.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.11.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.12.2014 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.1.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.2.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.3.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.4.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.5.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.6.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.7.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.8.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.9.2015 do zaplataenia, zo sumy 1 698 eur od 15.10.2015 do zaplataenia, to všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, II. v prevyšujúcej časti žalobu zamietol, III. rozhodol, že žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením, po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a IV. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok vo výške 2.544,50 eur, v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanej zaplatiť jej náhradu mzdy vo výške jej pravdepodobného zárobku od 1.10.2013 do času, keď jej žalovaná umožní pokračovať v práci spolu s úrokom z omeškania a náhrady trov konania. Súd konštatoval, že vo veci rozhodol 10.10.2016 rozsudkom (v poradí druhým) 42Cpr/16/2016-254 , právoplatným 12.3.2018

v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach 9CoPr/2/2017 z 31.1.2018, ktorým 1. určil, že výpoveď žalovanej z 25.6.2013 je neplatná, 2. určil, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou sa dňom 30.9.2013 neskončil a naďalej trvá, 3. zamietol vzájomný návrh žalovanej, že pracovný pomer založený pracovnou zmluvou z 30.8.1996 medzi žalobkyňou a žalovanou končí dňom právoplatnosti tohto rozhodnutia a 4.návrh žalobkyne v časti o zaplatenie náhrady mzdy s prísl. vylúčil na samostatné konanie. Podaním , doručeným súdu 1.6.2018 , žalobkyňa spresnila žalobu v časti nároku na náhradu mzdy a žiadala, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť jej náhradu mzdy vo výške 60 857,70 eur, do 15.10.2016 s prísl. úrokom z omeškania, vždy zo sumy priemernej mesačnej mzdy 1 727,44 eur, v zákonnej výške odo dňa nasledujúceho po splatnosti mzdy za ten ktorý mesiac žalovaného obdobia, od 1.10.2013 do 30.9.2016. Súd uznesením 42Cpr/16/2018 navrhovanú zmenu žaloby pripustil. Žalobkyňa poukázala na to, že žaloba bola podaná ešte v r. 2013 a rozhodnutie súdu sa v časti stalo právoplatné až v marci 2018, že žalovaná ju napriek tomu doposiaľ nevyzvala, aby do práce nastúpila a fakticky nerešpektuje právoplatné rozhodnutie súdu , svoju povinnosť zamestnávateľa a právo zamestnankyne vyplývajúce zo Zákonníka práce. Obdobie záveru r. 2016 , rok 2017 a 2018 nie sú predmetom uplatneného nároku. Poukazovala na to, že nárokovaná náhrada mzdy za požadované obdobie naplní zákonom predpokladané funkcie, jednak preventívnu a represívnu, kedy zákonodarca daným spôsobom pôsobí na účastníkov pracovnoprávneho vzťahu, v danom prípade na zamestnávateľa, aby riadne dodržiaval súvisiace normy Zákonníka práce a nesprával sa ľahkovážne v pracovnoprávných vzťahoch a zároveň zákonodarca postihuje predmetné protiprávne konanie, ktorého sa dopustil zamestnávateľ, ktorý pre to logicky musí znášať hmotnú ujmu za dané porušenie zákona. Tiež pôsobí i sociálne a reparačne vo vzťahu k zamestnancovi, ktorý zostal na isté obdobie (v jej prípade od r. 2013 doposiaľ) , bez možnosti zúčastniť sa pracovného procesu u zamestnávateľa, ktorý jej bez právneho dôvodu neprideľoval prácu podľa pracovnej zmluvy a následne ani nevyplácal mzdu. Ide aj o minimálnu formu zadosťučinenia zamestnancovi za porušenie zákona zo strany zamestnávateľa. Žalobkyňa požiadala súd, aby do úvahy pri rozhodovaní zobral na zreteľ tiež skutočnosť, že medzičasom od r. 2013 do r. 2016 došlo i k tzv. valorizácii mzdy, čo v tomto súdnom konaní uplatniť ako žalobkyňa nemôže.

3. Súd vykonaným dokazovaním zistil, že pracovný pomer žalobkyne u žalovanej vznikol na základe pracovnej zmluvy , na základe ktorej žalobkyňa neustále od 1.3.1989 v hlavnom alebo vo vedľajšom pracovnom pomere vykonávala prácu farmaceuta a neskôr funkciu vedúcej nemocničnej lekárne a to až do 18.1.2012, kedy bola bez udania dôvodu odvolaná z tejto funkcie, že listom z 22.8.2012 vo veci označenom ako Skončenie pracovného pomeru výpoveďou z dôvodu uvedených v § 63 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce, žalovaná skončila pracovný pomer so žalobkyňou z dôvodu nadbytočnosti. O tomto zámere žalovanej bola žalobkyňa oboznámená na stretnutí 25.6.2013. Žalobkyňa 2.7.2013 žalovanej prostredníctvom svojho právneho zástupcu písomne oznámila, že výpoveď z dôvodu nesplnenia zákonom stanovených podmienok a nedodržania zákonom stanovenej formy považuje za neplatnú. Zároveň požiadala, aby jej bola aj naďalej prideľovaná práca v zmysle uzatvorenej pracovnej zmluvy. Predmetná listina bola žalovanej podľa potvrdenia pošty odoslaná dňa 4.7.2013. Ďalšou žiadosťou z 2.10.2013 žalovanú ešte písomne vyzvala, aby jej bola prideľovaná práca a teda posledný krát sa žalobkyňa pokúsila o zmierlivé riešenie vzniknutej situácie oznámením zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní, no žalovaná ani na toto jej podanie už nereagovala. Z výpovede žalobkyne a z lustrácie v Sociálnej poisťovni súd zistil, že počas obdobia, kedy pre neplatné skončenie pracovného pomeru žalobkyňa u žalovanej nepracovala, táto bola zamestnaná v LM Pharmacy, spol. s r.o. a to od októbra 2013, doposiaľ v pracovnej pozícii farmaceut. V období mesiacov október až máj 2014 dosahovala žalobkyňa hrubý mesačný príjem 2000 eur, v mesiaci jún bol v sume 476,20 eur, v mesiaci júl a august 2013 bol vo výške 697,82 eur a 634 eur a v mesiaci september vo výške 1 134,50 eur. Za nasledujúce obdobie od októbra 2013 doteraz sa jej mesačný hrubý príjem pohybuje vo výške cca 630 eur. Žalobkyňa žiadala v tomto konaní priznať nárok na náhradu mzdy za obdobie 36 mesiacov. Výšku náhrady určila sumou 1 727,44 eur mesačne. Pri určení výšky mesačnej mzdy vychádzala z výšky vyplateného odstupného. Súd , vychádzajúc z § 79 ods. 1 Zák. práce , urobil záver, že bol právoplatným rozhodnutím súdu o neplatnom skončení pracovného pomeru žalobkyne daný právny základ pre priznanie náhrady mzdy z takto (neplatne) skončeného pracovného pomeru, že žalobkyňa má nárok na náhradu mzdy vo výške svojho priemerného zárobku zisteného podľa zásad uvedených v § 134 Zák. práce. Vychádzajúc aj zo znenia § 134 ods. 1, 2, 3 , poukázal na to, že v prejednávanej veci žalobkyňa pracovala u žalovanej do konca septembra 2013 a za toto obdobie, jej bola mzda vyplatená, že jej nárok na náhradu mzdy vznikol až nasledujúcim mesiacom, t.j. októbrom 2013, že preto rozhodným obdobím pre výpočet náhrady mzdy je III. štvrtrok 2013, kedy podľa predloženého mzdového listu bola jej priemerná hodinová mzda 10,4069 eur. Tieto skutočnosti

mu neboli v konaní sporné. Po zistení priemerného hodinového zárobku žalobkyne v rozhodujúcom období vykonal prepočet na priemerný mesačný zárobok podľa počtu priemerných pracovných hodín pripadajúcich v roku na 1 mesiac, podľa týždenného pracovného času zamestnanca. Konštatoval, že žalobkyňa mala dohodnutý týždenný pracovný čas v rozsahu 37,5 hodín, kedy je priemerný počet pracovných hodín pripadajúcich na 1 mesiac 163,125 hodín. Rok 2013 mal 261 pracovných dní, čo pri 7,5 hodinovom pracovnom dni je 1957,5 pracovných hodín/rok a priemer na jeden mesiac je 163,125 hodín (<<https://calendar.zoznam.sk/worktime-sksk.php?hy=2013>>). Priemerný mesačný zárobok žalobkyne v zmysle § 134 ods. 4 Zák. práce vypočítal tak, že priemerný hodinový zárobok 10,4069 eur vynásobil priemerným počtom pracovných hodín pripadajúcich v r. 2013 na jeden mesiac určeného týždenného pracovného času 163,125 hodín, čo po zaokrúhlení predstavuje sumu 1 698 eur. Citujúc znenie § 79 ods. 2 Zák. práce, poukázal na to, že od času, kedy žalobkyňa pre neplatné skončenie pracovného pomeru nepracovala u žalovanej (október 2013), do právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnom skončení jej pracovného pomeru (12.3.2018) ubehlo 53 mesiacov, že toto obdobie presahuje maximálny nárok žalobkyne na náhradu mzdy stanovenú na 36 mesiacov. V rámci zákonom stanoveného rozsahu náhrady mzdy sa súd v ďalšom zaoberal otázkou, či sú dané dôvody pre nepriznanie, prípadne zníženie náhrady mzdy pre žalobkyňu nad minimálnu hranicu 12 mesiacov. Poukázal na to, že v tomto konkrétnom prípade to znamenalo, že minimálny 12-mesačný nárok na náhradu mzdy zahŕňa obdobie od októbra 2013 do septembra 2014, že moderačné právo súdu sa vzťahovalo na obdobie od októbra 2014 so septembra 2016. Konštatoval, že počas obdobia týchto 24 mesiacov bola žalobkyňa zamestnaná v riadnom pracovnom pomere a vykonávala prácu farmaceuta, že jej priemerný hrubý mesačný zárobok bol cca 630 eur, čo pri porovnaní so mzdou dosahovanou u žalovanej je cca 1/3. A práve táto skutočnosť viedla súd k tomu, že pristúpil ku kráteniu nároku na náhradu mzdy za obdobie presahujúce 12 mesiacov. Uvádza, že žalobkyňa sa mesiac nasledujúci po neplatnom ukončení jej pracovného pomeru zapojila do pracovného procesu, že jej pracovné zaradenie bolo porovnateľné s jej prácou u žalovanej. Rozdiel však bol vo výške príjmu, ktorý u nového zamestnávateľa dosiahla a ten predstavoval iba 1/3 z pôvodne dosahovanej mzdy. Vychádzal z toho, že po uplynutí 12 mesiacov, ktoré tvoria minimálnu hranicu náhrady mzdy, ustupuje do pozadia sankčná i satisfakčná povaha náhrady mzdy a zvyrazňuje sa jej sociálna funkcia. Zdôraznil, že žalobkyňa počas obdobia 24 mesiacov mohla uspokojovať svoje potreby do výšky 1/3 toho, čo by jej bolo umožnené za situácie, keby nemala svoj pracovný pomer ukončený neplatne, že oprávnené by mohla požadovať od žalovanej náhradu v rozsahu 2/3 predmetného obdobia (24 mesiacov), t.j. v rozsahu 16 mesiacov. Mal za nepochybné, že pri skončení pracovného pomeru bola žalobkyňa na odstupnom vyplatená suma 5 090,79 eur a to jednorazovo, aj túto okolnosť zohľadnil, lebo žalobkyňa poskytla prostriedky na pokrytie jej nákladov a ide o náhradu mzdy v rozsahu 3 mesiacov. Pri zohľadnení uvedených okolností, t.j. pri zohľadnení zamestnania žalobkyne a jej príjmu v rozsahu 1/3 a pri zohľadnení 3-mesačného odstupného, súd dospel k záveru, že primeranou náhradou mzdy za obdobie 24 mesiacov je náhrada v 1/2, t.j. v rozsahu 12 mesiacov. Na základe uvedeného priznal žalobkyňi nárok na náhradu mzdy za obdobie 12 mesiacov + 12 mesiacov, čo je 40 752 eur brutto a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. Ide o náhradu mzdy za obdobie od októbra 2013 do septembra 2015. Priznaná suma podľa názoru súdu dostatočne naplňa všetky základné funkcie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a to funkciu preventívno-sankčnú, funkciu sociálno-reparačnú i funkciu satisfakčnú. Znížením rozsahu náhrady mzdy pritom boli zohľadnené aj nároky žalovanej plynúce zo skutočnosti, že žalobkyňa sa počas žalovaného obdobia zamestnala. Vo vzťahu k odstupnému žalovaná v písomnom podaní zo dňa 14.11.2018 vzniesla započítaciu námietku a žiadala, aby súd na jej povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy započítal jej pohľadávku v sume 5 090,79 eur. Ide o sumu vyplateného odstupného. Súd, vychádzajúc zo skutočnosti, že Zákonník práce nepozná inštitút započítania (kompenzácie), ako je uvedený v § 580 Obč. zák., z toho vyplýva jediný záver, že zamestnávateľ svoje pohľadávky voči zamestnancovi musí uplatniť samostatnou žalobou a nie započítacou námietkou. Uvedené mu vyplynulo aj z rozhodnutia RČ 60/2002: „Nárok z pracovnoprávných vzťahov nemožno účinne započítať ani voči pohľadávke, ktorá by sama o sebe mohla z dôvodov započítania zaniknúť“, ako aj R 174/1979: „Zákonník práce nepozná inštitút započítania (kompenzácie), ako ju upravuje § 96 Občianskeho zákonníka (poznámka: teraz § 580). Svoje pohľadávky voči pracovníkovi musí teda organizácia uplatniť samostatnou žalobou a nie započítaním.“ Súd preto na námietku započítania vznesenú žalovanou v priebehu konania neprihliadal a okolnosť, že žalobkyňa mala vyplatené odstupné bola zohľadnená pri úvahe súdu o rozsahu zníženia náhrady mzdy nad hranicu 12 mesiacov. K námietke žalovanej, že oznámenie o trvaní na ďalšom zamestnaní jej bolo doručené až 9.10.2013, súd poukázal na to, že zo spisového materiálu vyplynulo (č.l. 6 sp.zn. 42Cpr/3/2013), že žalobkyňa o pridelovanie práce požiadala žalovanú prvýkrát svojím písomným podaním z 2.7.2013, na ktoré jej žalovaná odpovedala

listom z 5.8.2013. Uvedená námietka preto nebola dôvodná. K námietke žalovanej, že to bola žalobkyňa ktorá nenastúpila do práce po jej neplatnom skončení výpovedou a ani po právoplatnom rozhodnutí súdu, uviedol, že ak zamestnávateľ neprideľuje zamestnancovi prácu, porušenie tejto povinnosti má za následok, že ani zamestnanec si nemôže plniť povinnosti vyplývajúce mu z pracovnej zmluvy. Ak zamestnanec prestal vykonávať prácu nie na základe vlastného rozhodnutia, ale z dôvodu na strane zamestnávateľa, môže ho vyzvať na plnenie pracovných povinností, avšak nie je povinný prideľovanie práce vyžadovať. Z prípadnej nečinnosti zamestnanca nemožno v tomto prípade odvodzovať pre neho nepriaznivé následky. V prejednávanej veci žalovaná dala žalobkyni výpoveď z pracovného pomeru a po uplynutí výpovednej lehoty jej prestala prideľovať prácu. Až do právoplatného skončenia súdneho konania (12.3.2018) tvrdila, že výpoveď je platná. Toto svoje stanovisko prezentovala v oboch písomných vyjadreniach, kedy na žiadosť žalobkyne o prideľovanie práce vo svojom podaní z 5.8.2013 uviedla, že 25.6.2013 nastali účinky doručenia výpovede a že výpovedná lehota začala plynúť 1.7.2013. Ďalším písomným podaním z 3.10.2013 žalobkyňu vyzvala, aby sa z dôvodu skončenia pracovného pomeru ku dňu 30.9.2013 dostavila na Právny odbor a Personálne oddelenie za účelom vybavenia výstupných formalít. Z uvedeného vyvodil, že žalovaná prestala žalobkyni prideľovať prácu a preto nemožno žalobkyňu znevýhodňovať za to, že sa iným spôsobom než písomnou výzvou o predeľovanie práce už nepokúšala. Súd priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške vyplývajúcej z NV SR č. 87/1995 Zb., pričom vychádzal zo záverov ÚS SR, ktorý vo svojom rozhodnutí III. ÚS 460/2017 zo dňa 4. júla 2017 konštatuje: „Zamestnávateľ, ktorý sa dostane do omeškania s peňažným plnením voči zamestnancovi, je povinný platiť od vzniku omeškania zákonné úroky z omeškania podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov; ust. § 1 ods. 4 Zákonníka práce nemožno vykladať tak, že by tomuto záveru bránilo. Zamestnávateľ sa dostáva do omeškania s vyplatením jednotlivých mesačných náhrad mzdy pri neplatnom skončení pracovného pomeru márnym uplynutím výplatného termínu v nasledujúcom kalendárnom mesiaci, z čoho vyplýva i to, že nasledujúcim dňom vzniká zamestnancovi právo na úrok z omeškania z príslušnej sumy náhrady mzdy.“ Splatnosť mzdy žalobkyne bola dohodnutá 14. toho dňa mesiaca nasledujúceho po mesiaci, za ktorý je mzda vyplácaná. Preto súd priznal žalobkyni nárok na úroky z omeškania z každej mesačnej náhrady mzdy vždy od 15. toho dňa nasledujúceho mesiaca až do jej úplného zaplatenia. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. Poukázal na to, že v prejednanom prípade sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti okamžitého skončenia pracovného pomeru, určenia že jej pracovný pomer naďalej trvá a náhrady mzdy. Žalobkyňa bola úspešná v plnom rozsahu a to tak vo vzťahu k prvým dvom procesným nárokom o ktorých bolo rozhodnuté rozsudkom 42Cpr/3/2013-254 z 10.10.2016 ako aj vo vzťahu k tretiemu uplatnenému procesnému nároku na náhradu mzdy, o ktorom súd rozhodol v tomto rozsudku. Vo vzťahu k prisúdenej výške náhrady mzdy poukázal na to, že posúdenie rozsahu náhrady záviselo na úvahe súdu, že preto aj keď bola žaloba v časti zamietnutá, je možné konštatovať plnú úspešnosť žalobkyne v spore, lebo čo do základu uplatneného nároku jej tento priznaný bol. Tarifná odmena za jednotlivé úkony právnej služby však bude vychádzať zo sumy, ktorá bola žalobkyni titulom náhrady mzdy priznaná. V súlade s § 266 C. s. p. bude o konkrétnej výške náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie už rozhodnuté samostatným uznesením a to vyšším súdnym úradníkom. Citujúc znenie § 4 písm. d/ zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z Registra trestov uviedol, že žalobkyňa je v predmetnom konaní oslobodená od platenia súdneho poplatku. Preto je žalovaná, ktorá bola v konaní neúspešná, povinná zaplatiť súdny poplatok z návrhu na určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru vo výške 99,50 eur a to podľa položky 1 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov a v časti nároku na náhradu mzdy vo výške 2 445 eur a to podľa položky 1 písm. a) Sadzobníka súdnych poplatkov, kedy za základ pre výpočet súdneho poplatku bola zobrať priznaná suma 40 752 eur.

4. Proti rozsudku a to jeho výrokom I., III. a IV. podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná z odvolacích dôvodov, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

5. Citujúc sčasti z dôvodov odvolaním napadnutého rozsudku, poukázala na to, že súd pri priznaní nároku na náhradu mzdy aplikoval právo tak, že úplne dorovnal výšku mzdy, ktorú by žalobkyňa dosiahla u nej, čiže za obdobie 36 mesiacov dosiahla taký istý príjem, ako keby nebol pracovný pomer s ňou neplatne skončený, keďže súd aplikoval výpočet, kedy určil celkový príjem za 36 mesiacov, t.j., ak by žalobkyňa u nej ďalej pracovala a od toho odrátať príjem, ktorý žalobkyňa dosiahla u nového zamestnávateľa, že podľa jej názoru rozhodol ako keby žalobkyňa mala nárok na úplnú náhradu príjmu

za obdobie 36 mesiacov. Uvedený záver súdu považovala za nezákonný, keďže podľa jej názoru súd vychádzal z nesprávneho zistenia skutkového stavu, keď nevyhodnotil všetky vykonané dôkazné prostriedky vo vzájomnej súvislosti, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil. Odkázala ďalej na bod 12. odôvodnenia rozsudku a vytykala súdu, že napriek tomu, že zistil reálny príjem za konkrétne mesiace, tak pri svojej úvahe pracoval jedine s výškou príjmu 630,00 eur, keďže uviedol, že príjem bol približne vo výške 1/3 mzdy. Podľa nej uvedené bolo spôsobené tým, že súd izolovane posúdil výšku príjmu v „moderačnom pásme nároku“ (obdobie 24 mesiacov). Tvrdila, že ak by súd pri výpočte neizoloval moderačné obdobie od zákonného minimálne, tak by nemohol priznať žalobkyni nárok vyšší ako 18 mesiacov za celé obdobie. Ďalej poukázala na tú skutočnosť, že žalobkyňa sa zamestnala v spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorú vlastní jej manžel, čiže v podstate aj ona sama, že hodnota obchodného podielu patrí do BSM, že súd túto skutočnosť mal zohľadniť, že jej príjem po máji 2014 klesol z 2.000,00 eur na 476,20 eur. Túto skutočnosť hodnotila ako účelovú, keďže podľa jej názoru by žalobkyňa pravdepodobne dosiahla vyšší príjem ako ten oficiálny, ktorý mala priznaný aj v Sociálnej poisťovni. Tvrdila, že ak by žalobkyňa účelovo neznižila svoje mzdy u nového zamestnávateľa, tak by dosahovala príjem 2.000,00 eur, čo je príjem ako ten u žalovanej a pravdepodobne by jej nebol priznaný nárok na náhradu mzdy nad 12 mesiacov. Ďalej poukázala na to, že jediným dôvodom pre určenie, že pracovný pomer bol skončený neplatne rozhodnutím súdu, bolo nesplnenie si ponukovej povinnosti z jej strany, t.j., že v rozhodnom čase žalovaná nemala ani jedno voľné pracovné miesto na totožnú pracovnú pozíciu, jediným voľným pracovným miestom bola pozícia farmaceutickej laborantky. Poukázala aj na to, že ak by žalobkyňa ostala u nej pracovať, tak by pracovala na pozícii farmaceutický laborant a keďže aj v zmysle jej tvrdení uvedené pracovné miesto považovala za vhodné, by dosahovala príjem omnoho nižší ako ten jej. Z vykonaného dokazovania mala za zrejmé, že žalobkyňa nikdy nemala záujem naďalej u žalovanej pracovať a že aj žalobný návrh na určenie toho, že pracovný pomer naďalej trvá, bol čisto účelový. Z dôvodu, že výrok rozhodnutia III. o trovách konania závisí od výroku I. napadla odvolaním aj výrok č. III. Vo vzťahu k výroku IV., ktorým súd rozhodol o povinnosti žalovanej nahradiť trovy štátu, tento považovala za nezákonný. Citujúc znenie § 262 ods. 1, § 251 C.s.p. mala za to, že aj súdny poplatok je potrebné zahrnúť medzi trovy konania, čiže o ich nároku a výške mal rozhodnúť súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia. Navrhla rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

6. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla rozsudok ako vecne správny potvrdiť a zároveň si uplatnila nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

7. Rozhodnutie súdu a jeho odôvodnenie považovala za vecne správne a zákonné. Vo vzťahu k námietke žalovanej ohľadom jej príjmu v čase, kedy prebiehal súdny spor, uviedla, že zamestnávateľ neplatne skončil pracovný pomer jednostranným právnym úkonom z 25.6.2013, o čom súd právoplatne rozhodol rozsudkom z 31.1.2018 a zamestnávateľ ju vyzval na nastúpenie do práce až v máji 2019, teda po šiestich rokoch. Tvrdenie žalovanej, že nenastúpila do práce, je nepravdivé. Dôvodila, že aj napriek jej preukázateľnej snahe pracovať podľa pracovnej zmluvy čo najskôr, jej zamestnávateľ začal prideľovať prácu až počnúc dňom 13.5.2019. Zo súdneho spisu vyplynulo, že okrem podania predmetného typu žaloby, v priebehu súdneho sporu, osobne navštívila zamestnávateľa so žiadosťou, aby jej prácu prideľoval a opakovane ho aj na to písomne vyzývala, no bezúspešne. To, že zabezpečenie svojich sociálnych potrieb a z toho plynúcich súkromnoprávných, či verejnoprávných záväzkov, čo si objektívne vyžaduje mať príjem, ako „dočasná“ zamestnankyňa (na isté časové obdobie vopred zamestnávateľovi a zamestnancovi neznáme, no najdlhšie však do právoplatného skončenia súdneho pracovnoprávneho sporu) istý čas realizovala v obchodnej spoločnosti svojho manžela, čo nemôže byť spravodlivo súdom brané na jej úkor a v prospech zjavne nedobromyseľne konajúceho zamestnávateľa, ktorý porušil platné právne predpisy, čo právoplatným rozsudkom skonštatoval príslušný a právomocný súd. Ak zamestnávateľ dal zamestnancovi neplatnú výpoveď alebo ak zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, jeho pracovný pomer sa nekončí. Zamestnávateľ je povinný zamestnancovi poskytnúť náhradu mzdy. Zdôraznila, že súd sa riadil zák. ust. Zák. práce a limitom určeným pre náhradu mzdy. Poukázala na to, že v jej prípade nezákonný stav vyvolaný zamestnávateľom trval skoro šesť rokov a teda 71 mesiacov, že výkon práv a povinností zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu, že nikto nesmie byť na pracovisku v súvislosti s výkonom pracovnoprávných vzťahov prenasledovaný, ani inak postihovaný za to, že podá na zamestnávateľa žalobu. Spochybňovanie právoplatného rozsudku o neplatnom skončení pracovného pomeru žalovanou v tomto období o náhrade mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru argumentom „jediného dôvodu neplatnosti“ považovala za úplne nenáležité. K neplatnému skončeniu

pracovného pomeru konaním zamestnávateľa došlo a z právoplatného súdneho rozhodnutia je celkom zjavné, že v danom prípade sa práve zamestnávateľ dopustil protiprávneho konania a preto logicky podľa zákona má znášať aj primeranú hmotnú ujmu za dané protiprávne konanie. Súd prvej inštancie rozhodol o žalobe v súlade s platným právnym poriadkom a nie je daný ani odvolací dôvod nesprávneho právneho posúdenia veci. V ostatnom plne odkázala na rozsudok a v ňom uvedené správne dôvody.

8. Rozsudok vo výroku II., ktorým súd v prevyšujúcej časti žalobu zamietol odvolaním nebol napadnutý, nadobudol právoplatnosť, preto v uvedenom rozsahu v odvolacom konaní nebol preskúmaný. Rovnako ani výrok IV., ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť na účet súdu súdny poplatok odvolací súd nepreskúmaval jednak z dôvodu, že proti nemu nie je odvolanie prípustné (v § 357 C.s.p. nie je uvedené medzi uzneseniami, proti ktorým je odvolanie prípustné., pričom IV. výrok je procesnej povahy) a z dôvodu, že súd prvej inštancie uznesením 42Cpr/16/2018-217 z 10.6.2019 žalovanej priznal oslobodenie od platenia súdnych poplatkov v plnom rozsahu, čím jej poplatková povinnosť neskorším rozhodnutím súdu zanikla. Predmetom odvolacieho konania boli výroky I. a III. odvolaním napadnutého rozsudku.

9. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 380 ods. 1, 2 C.s.p. a rozsudok v napadnutej časti vo výroku I. a III. potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 C.s.p., lebo súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ho právne posúdil a odvolací súd sa s jeho odôvodnením v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody rozsudku sú správne, na dôvody ktoré v celom rozsahu odkazuje, na čom nič nemení ani podané odvolanie žalovanou, ktoré nie je spôsobilé spochybniť správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie a v ktorom sa v podstate opakujú skutočnosti uvádzané žalovanou už pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd vo svojom rozhodnutí riadne a presvedčivo vysporiadal.

10. Žalovaná v odvolaní uplatnila odvolacie dôvody uvedené v § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ C.s.p., t.j. , že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

11. Ani jeden z vyššie uvedených odvolacích dôvodov nie je daný.

12. Odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. f) C.s.p.), t.j., že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam sa týka chýb v zisťovaní skutkového stavu veci spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre rozhodnutie súdu prvej inštancie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého spor posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne lebo nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 C.s.p., a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas sporu najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas sporu najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až 193 C.s.p..

13. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že súd vzal do úvahy iba skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, resp. vyšli počas sporu najavo a neopomenul žiadnu skutočnosť, ktorá z vykonaných dôkazov vyplynula, resp. vyšla počas sporu najavo, jeho skutkové zistenia nie sú založené na chybnom hodnotení dôkazov, nie je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti a výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo bolo zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 193 C.s.p..

14. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t.zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu).

15. Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach sporových strán, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní žalovanej, v ktorom sa v podstate iba opakujú skutočnosti, s ktorými sa súd v odôvodnení napadnutého rozsudku presvedčivo a výstižne vyrovnal.

16. Odvolací súd sa nestotožňuje s výhradou žalovanej, že súd priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy v plnom rozsahu, t.j. v rozsahu 36 mesiacov. Žalobkyňa si podanou žalobou v znení jej upresnenia z 1.6.2018 uplatnila nárok na náhradu mzdy za obdobie od 1.10.2013 do 30.9.2016, pričom súd priznal žalobkyni nárok na náhradu mzdy nad 12 mesiacov + 12 mesiacov, spolu za 24 mesiacov, spolu brutto 40.752 €, pričom moderačné právo súdu sa vzťahovalo na obdobie od októbra 2014 do septembra 2016. Súd pri svojom rozhodovaní zohľadnil okolnosti - zamestnanie žalobkyne a jej príjmu v rozsahu 1/3 a 3-mesačného odstupného (išlo o náhradu mzdy za obdobie od októbra 2013 do septembra 2015), pričom žalobkyni nepriznal nárok na náhradu mzdy za obdobie od septembra 2015 do 30.9.2016.

17. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu, že po uplynutí 12 mesiacov, ktoré tvoria minimálnu hranicu náhrady mzdy žalobkyňa počas obdobia 24 mesiacov mohla uspokojovať svoje potreby len vo výške 1/3 z toho, čo by jej bolo umožnené za situácie, keby nemala svoj pracovný pomer ukončený neplatne. Priznaná náhrada mzdy naplnila základné funkcie náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru a to funkciu preventívno-sankčnú, sociálno-reparačnú i satisfakčnú.

18. Ďalšie námietky uvádzané v odvolaní žalovanou, že žalobkyňa sa zamestnala v spoločnosti s ručením obmedzeným, ktorú vlastnil jej manžel a že by pravdepodobne dosahovala vyšší príjem, ako je ten oficiálny, ktorý mala priznaný a uvedený aj v Sociálnej poisťovni, sú bez právneho významu, lebo sú len hypotetickými a ničím nepodloženými tvrdeniami a domnienkami, na ktoré nemožno prihliadať.

19. Výhrady žalovanej, že pracovný pomer bol skončený neplatne so žalobkyňou z jediného dôvodu, a to, že v rozhodnom čase nemala ani jediné voľné pracovné miesto na totožnú pracovnú pozíciu, že ak by žalobkyňa ostala u nej pracovať, tak by pracovala na pozícii farmaceutický laborant a dosiahla by omnoho nižší príjem ako ten, ktorý jej súd priznal, sú rovnako irelevantné. Z rozsudku 32Cpr/3/2013-254 z 10.10.2016 Okresného súdu Košice II, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach 9Copr/2/2017 z 31.1.2018 v konaní o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, že pracovný pomer medzi žalobkyňou a žalovanou naďalej trvá a z ich záverov vyplynulo, že dôvodmi neplatnosti skončenia pracovného pomeru výpovedou boli, že výpoveď nebola zamestnancovi - žalobkyni doručená do vlastných rúk, že organizačná zmena nebola pre uplatnenie výpovedného dôvodu opodstatnená a že zamestnávateľ nespĺnil svoju ponukovú povinnosť. Tieto okolnosti spôsobili neplatnosť výpovede a v dôsledku toho súd žalobe vyhovel. Nie je teda pravdivé tvrdenie žalovanej, že jediným dôvodom neplatnosti skončenia pracovného pomeru so žalobkyňou bolo nesplnenie si jej ponukovej povinnosti.

20. Z uvedených dôvodov bolo potrebné rozsudok v napadnutých výrokoch vo výroku I. a v tom nadväzujúcom výroku III. o trovách konania potvrdiť ako vecne správny.

21. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnej žalobkyni bola priznaná náhrada trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

22. Výsledok hlasovania - pomer hlasov : 3 hlasy za (§ 393 ods. 2 posledná veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).